

Befolkningen som Varetagelsen af de i Forsørgelsesøjemed opsparede Sparepenge, trænger til at tages op til meget alvorlig Overvejelse.

Jeg vil fremhæve, at en af Grundene til, at Livsforsikring i Modsætning til saa mange andre Forsikringsarter absolut egner sig for Statsdrift, er den, at den moderne Livsforsikringsteknik i Virkeligheden har opnaaet, at al Risiko er fjernet fra denne Forsikring. Hvis det drejede sig om en almindelig Risikoforsikring, maatte man nære den største Betænkelighed ved, at Staten skulde overtage den. Den almindelige Risikoforsikring egner sig i Virkeligheden kun for det private Initiativ, men der er ikke megen Mening i, at nogen Del af de i Forsørgelsesøjemed indbetalte Sparepenge benyttes i noget som helst andet Formaal end til Fordel for de forsikrede. Statsanstalten har den Fordel, som ligger i, at Staten gratis yder Garanti frem for de private Selskaber. Det maa indrømmes, at Udgifterne til Aktionærer eller lignende spiller en forholdsvis underordnet Rolle, selv om det kan være kedeligt nok at se, at nogle hundrede Tusinde Kroner om Aaret fra et enkelt Selskab gaar til Aktionærene.

Hvis man vil se, hvorledes de private Selskaber og Statsanstalten anvender de af de forsikrede indbetalte Præmier, kan man opstille forskellige Kategorier. For det første gaar Præmierne til at udbetale Forsikringssummer, og da Dødeligheden praktisk talt er ens indenfor de forskellige Selskaber, staar de i den Henseende ganske lige. Dernæst gaar Midlerne til at henlægge til de lovmæssige Reserver, Ogsaa her er Selskaberne ens stillede, idet Forsikringsraadet ved de private Selskaber og ved Statens egne Embedsmænd passer paa, at de lovbefalede Henlæggelser finder Sted. Dernæst gaar Midlerne til Administrationen. Her viser der sig en meget stor Modsætning mellem Statsdrift og Privatdrift. Ved de private Selskaber synes der straks at være en meget stor Forskel mellem de Beløb, der anvendes til Administration. Forskellen beror imidlertid hovedsagelig paa, hvorvidt et Selskab driver Folkeforsikring med ugentlig Incasso eller ikke. Det er naturligt, at Udgifterne bliver betydeligt større ved saadan Forsikring med hyppig Incasso. Men hvis man holder dette udenfor og stiller de i Henhold til de hidtil fra Forsikringsraadet udkomne Beretninger, som omfatter Regnskabsaarene fra 1906 til 1913, til den indre Administration udgivne Beløb — for de

private Selskaber andrager de 10,92 Millioner og for Statsanstalten 2,66 Millioner — i Forhold til Præmieindtægterne — i private Selskaber var Præmieindtægten 105,8 Millioner og i Statsanstalten 62,2 Millioner —, faar man nogle Tal, som jeg synes er velværd at lægge Mærke til, nemlig at Administrationen uden Incasso-Omkostninger i de private Selskaber andrager 10,3 pCt. af Præmieindtægterne og i Statsanstalten kun 4,3 pCt. Hvis man nu ved Hjælp af de af Selskaberne selv publicerede Regnskaber for 1914 tilføjer de tilsvarende Tal for det Aar, faar man væsentlig de samme Beløb: Præmieindtægten fra 1906—14 har i de private Selskaber været 126,3 Millioner, i Statsanstalten 70,8 Millioner, Administrationsudgifterne i 1906—14 i de private Selskaber 12,82 Millioner, i Statsanstalten 3,01 Millioner, altsaa Administrationsprocenten udgjorde i de private Selskaber 10,15, i Statsanstalten 4,25. Der er altsaa en konstant Forskel paa 6 pCt. mellem de private Selskaber og Statsanstalten. For de forløbne 9 Aar fra 1906—14, hvor de private Selskaber har taget 126 Mill. Kr. ind i Præmieindtægt, vil det sige, at der kunde være sparet 7½ Mill. Kr. ved Statens Administrationsmetode. Det er ikke noget ringe Beløb, jeg skal senere komme nærmere tilbage hertil.

For det fjerde kan man sige, at Pengene gaar til Erhvervelse af nye Forsikringer, og her bliver Forskellen mellem Statsdrift og Privatdrift endnu mere skrigende. I 1914 har Omkostningerne gennemsnitlig udgjort 35 Kr. for hver 1,000 Kr. nyttegnet Forsikring ved de private Selskaber, og der er ingen Udsigt til, at det vil blive bedre, det vil snarere blive værre. Thi Udgiften i det største private Livsforsikringsselskab „Hafnia“ er endog lidt større, henimod 40 Kr. paa hvert 1,000 Kr., og der er al Udsigt til, at Omkostningerne i de kommende Aar vil komme til at ligge deromkring. For Statsanstalten er Erhvervelsesprovisionen kun 15 Kr. paa 1,000 Kr. De øvrige Tegningsudgifter, navnlig Lægehonorar, bringer ikke Satsen op saa langt som til Halvdelen af den for den private Drift gældende Sats. Hertil kommer saa, at den reelle Nytte, som de udgivne Penge skulde bringe, har man kun, hvis Forsikringerne holder og ikke gaar i Stykker i Utide, og Afgangen i Utide er langt større i Privatdrift end i Statsanstalten. For at belyse Forholdet her kan man sammentælle Erhvervelsesudgifterne ifølge Forsikringsraadets Beretning fra 1906—13 for de private Selskaber og for Statsanstalten, og saa finder man for dem respektive 20,18